

[Nyrup Rasmussen]

visning til nationens interesser, der må gå forud for alt.

Vi er enige i, at folkeafstemningsresultatet den 2. juni ikke skal bruges til at grave nye grøfter i dansk politik. Vi er enige i, at nationens interesser skal varetages bedst muligt, men vi er ikke enige i, at der skal være en risiko for, at der sænker sig en dyne af passivitet i dansk politik.

Vi skal respektere folkeafstemningsresultatet. Der skal heller ikke være tvivl om Socialdemokratiets holdning i Europapolitikken, hverken før eller efter den 2. juni. Det har vi klart givet udtryk for her i dag, men derimod har vi sat os for at løfte Europadebatten langt ud over det niveau, Fremskridtspartiet i dag har søgt at trække det ned på.

Der er, som jeg ser det, tre centre på den rige nordlige halvkugle af Jorden: USA, Japan og Europa. I USA har man personlig frihed uden velfærd. I Japan har man velfærd, men med deres kulturbaggrund ikke helt den form for personlig frihed, vi kender. I Europa har vi faktisk en historisk chance for at opbygge en region, der ligesom i Norden kan forene velfærd og personlig frihed. Herfra kan udgå virkelig solidaritet over for de skrøbelige østeuropæiske demokratier, og herfra kan udgå virkelig solidarisk indsats over for verdens miljøproblemer og den tredje fattige verdens udviklingsbehov.

I EF skal der opbygges nærhed, ikke fjernhed. I EF skal kampen mod arbejdsløsheden sættes øverst ligesom bedre miljøvilkår og bedre mindstekrav på arbejdsmarkedet, og i EF kan vi faktisk se for os en udvikling hen mod årtusindskiftet, hvor 20 lande vil være med og omfatte op imod 70 pct. af Europas kontinents befolkning.

Afgørende i hele den proces, hele dette perspektiv, er, at den danske befolkning også får tillid til de rammer, der opbygges for det europæiske samarbejde, og det er dér, vi skal passe på. Det er dér, vi skal forstå signalet både fra dem, der har stemt nej, og dem, der har stemt ja. Det er perspektivet. Det er dér, Danmark skal være placeret. Det er for os hovedoverskriften for det vanskelige forhandlingssamarbejde, vi nu står over for.

Og så er der det med det lidt passive. I indenrigspolitikken må jeg gøre opmærksom på, at arbejdsløsheden stadig er – og i endnu stør-

re omfang – det altoverskyggende problem. Der er økonomisk råderum for en stærkere indsats. Og jeg synes oprigtig talt, at regeringens glade budskab om fremrykningen af offentlige investeringer var for uklart og en anelse for vagt. Vi vil gerne se på de nye udspil fra Zeuthenudvalget, Socialkommissionen og Skatteudvalget fordomsfrit, men ikke holdningsløst, som vor politiske ordfører har sagt det. Men hovedsigtet er ikke nye byrder for de mest ledighedsudsatte, men nye reelle tilbud om job og uddannelse. Vi skal først og fremmest sætte debatten om arbejdsmarkedspolitikken ind i en langt, langt større ramme end de tre udvalg, statsministeren omtalte. De er vigtige, men det er ikke det hele. Og den større ramme er: at få skabt nye, varige job i Danmark, langt, langt flere nye varige job gennem omfattende investeringer, gennem omfattende byfornyelser og byggepolitik, gennem en ny omfattende voksenefterskoleuddannelsesreform koblet med jobrotation, gennem en ny ambitiøs erhvervs politik og gennem videreførelse og forstærkning af vores serviceindsats på hjemmehjælpsområdet og på børnepasningsområdet med udgangspunkt i det aktiveringsforlig, vi nu er blevet enige om.

Så vil jeg gerne sige, at jeg synes også, vi skal have modet til at sige til hinanden i dag: Vi har faktisk behov for, at vort lederskab af landet mere målbevidst går efter at genskabe befolkningens respekt for lovgivningsmagten her i landet. Jeg synes, jeg vil sige, at det mål, hvilket alle kan forstå, ikke forekommer mig at være foreneligt med de mange sager, vi har haft i den samling, vi nu er på vej til at tage afsked med. Vi skal genoprette retsbevidsthed og folkelig respekt og nærhed omkring det arbejde, vi udfører herinde.

Nu er der her ikke fuldt ud, hr. statsminister, tale om en ny forvaltningsreform, det kan være interessant og også vigtigt, selv om jeg måske lidt spidst alligevel vil sparke en fodnote ind, der hedder: Det kan godt undre, at lige den idé nu kommer på bordet efter så mange års ansvar for forvaltningen. Vi vil se på det med stor interesse, også i lyset af de tanker om nærhed mellem borger og samfund, som vi selv har lagt forslag frem om.

Men det, der ligger mig på sinde, er at sige: Der er behov for at bringe almindelige menneskers respekt for vort folkestyre tilbage igen,